

כ"ב כסלו
21 בדצמבר

ליכסינגר: יהודה בלום, השותף של הסוחר הערבי של אדלמן, סיפר: הוא ניהל עם אדלמן מו"מ על קניית הפרי (אצלו עבודה עברית מאורגנת). לפני שאדלמן גמר עם הערבי עמד לגטור עם אדלמן בקומיסיון. מצא אצל אדלמן את הערבי ובמעמדו גמר אדלמן עם הערבי. הערבי הסכים במעמד בלום להעסיק רק 4 פועלים ערבים משלו והשאר יהודים, בתנאי שאדלמן ישלם ההבדל. (הדבר היה לפני שבועיים). אחר כך פגש ליכסינגר את אדלמן והציע לו לגמור העניין, אדלמן ענה שהוא מסכים לשלם ההפרש, ושידבר עם בלום - אולם לא פנה לבלום. אחיו של ליכסינגר סיפר הבוקר: אדלמן בא אחטול עם הערבי לבלום.

אחי ליכסינגר היה המתרגם. אדלמן שאל את הערבי אם הוא נכון לעשות הקטיף. הערבי ענה בחיוב - הוא יכול להביא גם אלף פועלים ערבים, אבל יהיה סכסוך. אמר אדלמן - הביא משטרה, ענה הערבי, שזאת אין הוא רוצה, יביא אדלמן משטרה.. ובעניין זה לא באו לידי הסכם.

הערבי צריך לשלוח הפרי בעוד שבוע, ובעד כל ארגז שלא יובא לאניה עליו לשלם קנס.

יהודה בלום נכון למסור ידיעות אלו לבא כוח "דבר".

בלום מוסיף עוד שבמו"מ שבין אדלמן והערבי לא היה כל דבור על עבודה עברית.

- סלפן לי בנקובר (9½ בבוקר) מכ"ס: יפה וחורין
באו לגן השרון, יפה נכנס לגן למסור לבנו של אדלמן על ההסכם
בדבר שביהת נשק ליומים. הבן הודיע שאינו רוצה לשמוע על זאת.

- סלפן לי אח"כ אריאב: מה עושים בדבר ההסכם.

שאלתי מה יש לעשות. אמר שההסתדרות לקחה על עצמה לסדר
במשך שני הימים את הענין עם הסוחר הערבי ועם בלום שהוא
העיקר. אדלמן יתן 100 לא"י ההפרש, והתאחדות האכרים נכונה
מצדה לעזור. אמרתי, שלא שמעתי כלום על התחייבות כזו מצד
מי שהוא מההסתדרות וקודם - אברר את הדבר.

שאלתי את נסע - הוא לא שמע מחורין על התחייבות
כזו. בקשתי את נסע שיקח אוסו מיוחד להדביק את חורין ולדעת
מפיו מה היה ההסכם. נסע סובר שאין צורך, כי בעוד שעתיים
יגיע חורין לת"א.

- בקשתי מנסע חומר על שטחי העבודה העברית והערבית.

יש רק חומר מיום 3.7.32. על פיו יש:

במושבות של עבודה עברית	דונם	29.139
במשקי העובדים	"	3.255
עבודה עברית במושבות המעורבות	"	8.812
עבודה עברית	"	41.206
עבודה מעורבת	"	21.779
עבודה ערבית	"	9.129

סה"כ 72.114, מהם במושבות המעורבות 39.720.

יוצא, איפוא, שבמושבנות אלה יש רק 22,2% (בשטח)
עבודה עברית סהורה, 23% עבודה ערבית, 54,8% עבודה מעורבת.

ב-12½ בא חורין. מספר: דבר אחמול עם יפה ע"ד

גמר הסכסוך ולא אמר אף מלה על סידור עם הערבי. כעבור
שעה בקש יפה את חורין להכנס אליו. מצא אצלו את אדלמן.
היתה שיחה על הו"ח: אדלמן אמר שהציע להו"ח. חורין ענה
שהו"ח ועבודה עברית אינם קשורים. והצעתו להו"ח הובנה
בחנאים הרגילים להו"ח, ז"א בקומיסיון. הו"ח לוקח רק
בקומיסיון, וגם היה צריך לאחר הסירוב לפנות חורין.
אז עברו לדון על עצם הסכסוך. חורין אמר שאינו יודע איך
לגמור הסכסוך, אבל אולי אפשר בהשפעה בלום וחוספת כסף
לסדר הענין או ע"י מסירה להו"ח או לאחר. לכן יש צורך
בשביתת נשק לשלושה ימים, ז"א הפסקת הקטיף והאריזה והחזרת
המשמרת. (שיחה זו היתה אחמול בצה"ס). אמר יפה: בשבע
בערב צריך לבוא סמילנסקי, יתיעצו אתו ויתנו חשובה.
בשמונה בערב טלפן חורין ליפה (במעמד קוזלובסקי). יפה
ענה - שההחלטות לא נגמרה, ורק בשבע בבוקר מחר יתן חשובה.
הבוקר בא חורין בשבע ליפה, ויפה הודיע שאדלמן הסכים ליומים
של שביתת נשק.

חורין הניח פחקא על זאת לנסע, אח"כ נסע עם יפה

לטול כרם דרך כפר סבא. יפה נכנס לפרדס של אדלמן וחזר
נרגז והודיע שבנו של אדלמן ואחיו אינם רוצים לקבל ההסכם.
אריאב הודיע עכשיו שאדלמן נסע לכפר סבא להודיע על שביתת
הנשק.

- התאחדות האכרים בינחים הכינה קומוניקט

לעתונים, כי באי כוח הפועלים קבלו על עצמם לסדר את העניין ע"י הו"ת או אחרים, ואדלמן מוכן להוסיף 100 לא"י. אם במשך יומים הפועלים לא יסדרו העניין - יתחיל הקסיף.

- חורין מכחיש את דברי הקומוניקט, טלפן על זאח

לאריאב והם נכנסו ליפה לקבוע את האמת.

חורין שב מאריאב. האחרון מסכים שלא יהיה כל קומוניקט, בתנאי שגם ב"דבר" לא יהיה כלום. הוא הבין את דברי יפה כאשר ניסח, וכך מסר הדבר לועד החקלאי אמש. שביחת הנשק חמשך עד יום השבת בערב. יפה אישר את הנוסח של חורין.

שוחחנו על הסידור. חורין הסכים לתת 100 לא"י אם הסידור ידרוש 200 לא"י (במקרה שהערבי יסכים לעבודה עברית עם קבלת ההפרש). או שספר יקנה ויוסיף 100 לא"י על מחיר הערבי, בדרך זה יהיו 300 לא"י הקנס לערבי (אדלמן 100, חורין 100). סמילנסקי ויפה יפנו לבלום להשפיע עליו.

כ"ו כסלו
25 בדצמבר

חורין עשה הסכם עם הערבי, ישארו 3 פועלים ראשיים, השאר יהודים. אולם ההסכם בין הערבי ואדלמן לא